

skulle forholde os ganske rolige og vente, til der maaskee kommer en Tid, da vi kunne handle saaledes, som den før omtalte Fortælling siger, at den dér omhandlede Mand handlede.

(Inde bryllupstid med 1885 og 1886)

Forsættelse: Den Decharge, som foreslaaes given, gives jo kun under Forudsætning af, at de forskellige Poster ere antagne, thi den lyder jo nemlig saaledes: „I Genhold til samtlige forestaaende ved de indstillede Poster tagne Beslutninger meddeles Rigsdagen saaledes for sit Vedkommende Decharge for Statsregnskabet for Finantsaaret 1855—56“, og dersom nu Mindretallets Forslag, som findes i Udvalgets Betænkning, Spalte 329, bliver antaget, saa er denne Decharge kun meddeelt under Forbehold af at gjøre det Ansvar gjældende mod Finantsministeren, Uderrigsministeren, Krigsministeren og Marineministeren for det nævnte Regnskabsaar, hvortil der maatte findes at være Anledning. Under dette Ansvar for Finantsministeren ligger netop den urigtige Postering af disse 800,000 Rd.; jeg veed ikke, om den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds har tænkt sig dette, men jeg har meget godt vidst, hvad der laa i dette Mindretallets Forslag. Derfor sagde jeg, da jeg første Gang havde Ordet, at det nu foreliggende Forslag streifede ind paa samme Gebeet som Mindretallets, og jeg kunde være gaaet meget videre, jeg kunde have sagt, at den ærede Forslagsstiller paa en mere bestemt Maade havde udtalt en Tanke, som i en senere Tid kunde komme til Virkelighed gjennem Mindretallets Forslag, naar vi først kjendte dette Revisionsarbejde og kunde støtte os derpaa. Deri er altsaa ingen Vanskelighed, og derfor kan jeg ogsaa vedblivende opfordre det ærede Medlem til at tage sit Forslag tilbage, thi derved vil der ikke principmæssig være Noget tabt, skjøndt Sagen vilde være klarere, naar det blev vedtaget, hvorimod en Forsættelse kan komme til at modificere Betydningen af Mindretallets Forslag.

Jeg maa endnu engang ligeoverfor den Betragtningmaade, man er kommen ind paa, komme tilbage paa den Maade, hvorpaa de omhandlede Udtryk i Grundloven maae for-

slaaes. Jeg skal meget gjerne indrømme, at det er en constitutionel Mulighed og Noget, hvorover vi ikke kunne klage, at man, efter som Administrationens Anvendelse af Monarchiets Finantslov skaffer Udgifter tilveie, kan opgjøre en Balance mellem Udgifter og Indtægter, og at man, forsaavidt som Udgifterne for den Tid, hvorom der er Tale, have overskredet Indtægterne, kan begjære Forskjellen dækket af de særlige Landsdele; man kunde altsaa votere Finantsloven for Monarchiet, idet man ganske simpelt indsatte en Paragraph, som sagde: Forsaavidt de her beregnede Indtægter ikke ere tilstrækkelige til at dække Udgifterne, bliver det, som derved gjøres fornødent, at forlange hos Landsdelene til de behørlige Forsaalsliver. Dette kunde man gjøre, men nu kommer man til det Genstgtsmæssige, og det er ikke at gjøre det paa den Maade. Rigsraadet kan derfor, og det fuldkommen legalt, uden i mindste Maade at støde an mod Grundloven, votere en bestemt Sum, som ikke maa overskrides med Hensyn til Landsdelene, men derved er der ikke fastsat, at Landsdelene skulle yde denne Sum. Rigsraadet kan kun fastsætte, hvad Landsdelene skulle yde, under den Forudsætning, at Fornødenhederne ere fremtraadte ved en Balance, en Opgjørelse mellem Udgift og Indtægt, og det kan med fuld Ret sige: Vi ville ikke indrømme Administrationen Ret til at kræve mere af Landsdelene og foruleilige Landsdelene mere, førend den har et nyt Botum derfor af os. Saaledes staaer Sagen for Dieblirket, og saaledes kan den hele Fremfærd være legal; kun Anvendelsen, man har gjort deraf, er ikke rigtig, den strider mod Grundloven. Man har ikke alene i det af Rigsraadet Voterede seet et Maximum, som ikke maa overskrides, men man har tillige deri seet Noget, som man var berettiget til at tage, uagtet den grundlovmæssige Berettigelse, den, der ligger i Trangen, ikke var tilstede og ikke var beviist. Jeg tror derfor, at, naar Ministeren vil overveie dette meget nøie, vil han see, at det, som jeg foreslaaer som den praktiske Veie at betragte, har fuldkommen Medhold i Grundloven; men at derimod den praktiske Veie, som man har søgt at betragte, slet ikke kan forklæres af Grundloven.